

ČESKÁ REPUBLIKA
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Filipa (soudce zpravodaje) a soudců Josefa Fialy a Radovana Suchánka o ústavní stížnosti stěžovatelky **Integrované střední školy technické a ekonomické Sokolov**, sídlem Jednoty 1620, Sokolov, zastoupené JUDr. Mgr. Slavomírem Hrinkem, advokátem, sídlem Jičínská 2348/10, Praha 3 – Vinohrady, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. dubna 2017 č. j. 5 As 173/2016-24, rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. června 2016 č. j. 30 Af 42/2014-71 a rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 10. dubna 2014 č. j. ÚOHS-R197/2013/VZ-7683/2014/310/LPa, za účasti **Nejvyššího správního soudu, Krajského soudu v Brně a předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno – Černá Pole, jako účastníků řízení, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění

I.

Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. Stěžovatelka se ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, neboť má za to, že jí došlo k porušení jejích ústavně zaručených základních práv. Stěžovatelka ústavní stížností přímo napadá pouze rozsudek Nejvyššího správního soudu, svou argumentaci však směřuje proti všem v záhlaví uvedeným rozhodnutím, takže tím je *ex lege* vymezeno, kdo je podle § 76 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), účastníkem řízení.

2. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „správní úřad“) svým rozhodnutím ze dne 24. 6. 2013 č. j. ÚOHS-S661/2012/VZ-11729/2013/521/JHn (dále jako „prvostupňové rozhodnutí“) shledal, že stěžovatelka se jako zadavatelka dopustila dvou správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), za což jí byla podle § 120 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách uložena pokuta ve výši 150 000 Kč.

3. Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 10. 4. 2014 č. j. ÚOHS-R197/2013/VZ-7683/2014/310/LPa (dále jen „rozhodnutí o rozkladu“ a dále jen „předseda správního úřadu“) bylo rozhodnuto o stěžovatelčině rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí tak, že prvostupňové rozhodnutí bylo dílem změněno a dílem potvrzeno. Změna prvostupňového rozhodnutí spočívala v tom, že výroky I a II, jimiž byla stěžovatelka uznána vinnou ze dvou správních deliktů, byly doplněny vždy o jednu větu, kterou upřesnil, v čem daný delikt spočíval. Konkrétně předseda správního úřadu do prvního výroku doplnil, že „nebylo patrné, jakým způsobem bude zadavatel v tomto dílčím kritériu nabídky hodnotit“; ve druhém výroku doplnil, že k porušení zákona o veřejných zakázkách došlo tím, že zadavatel „při stanovení podmínek a požadavků na zpracování nabídky se dopustil porušení ustanovení § 44 odst. 3 písm. g) zákona v návaznosti na § 6 citovaného zákona“. Do prvního výroku tak doplnil specifikaci porušení zásady transparentnosti, které prvostupňové rozhodnutí obsahovalo pouze v odůvodnění; v druhém výroku předseda správního úřadu doplnil přesný odkaz na porušení zákona o veřejných zakázkách, kdy výrok prvostupňového rozhodnutí obsahoval pouze popis konkrétního porušení a odkaz na zákon obsahovalo až odůvodnění. Třetí výrok, kterým byla uložena pokuta, předseda správního úřadu potvrdil.

4. Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 20. 6. 2016 č. j. 30 Af 42/2014-71 zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí o rozkladu. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatelky, že předseda správního úřadu nebyl oprávněn prvostupňové rozhodnutí změnit, nepřisvědčil ani jiným námitkám, z nichž stěžovatelka dovozovala, že její jednání nebylo správním deliktem.

5. Napadeným rozsudkem zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku krajského soudu. Ani Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatelky, že předseda správního úřadu nebyl oprávněn rozhodnutí správního úřadu změnit, zároveň konstatoval, že rozhodnutí je též věcně správné.

II.

Argumentace stěžovatelky

6. Stěžovatelka svou argumentaci zaměřuje výlučně na porušení svých ústavně zaručených základních práv v jednání předsedy správního úřadu, který změnil prvostupňové rozhodnutí, aniž by byly splněny podmínky § 152 odst. 5 správního řádu. Podle správního řádu může být v řízení o rozkladu rozhodnutí napadené rozkladem změněno pouze tehdy, pokud se tím plně vyhoví rozkladu, a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků, ledaže s tím všichni, jichž se to týká, vyslovili souhlas.

7. Z toho, že Nejvyšší správní soud aproboval postup předsedy správního úřadu, dovozuje stěžovatelka, že tím porušil čl. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), čl. 36 odst. 1 Listiny, čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

8. Stěžovatelka zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí představuje nebezpečí pro právní stát, neboť Nejvyšší správní soud aproboval, že orgány veřejné moci rozhodly o trestu za správní delikt mimo svou pravomoc.

III.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

9. Ústavní soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny procesní předpoklady řízení o ústavní stížnosti. Dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněnou stěžovatelkou, která byla účastnicí řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí napadené ústavní stížností, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatelka je právně zastoupena v souladu s požadavky § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu a její ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu *a contrario*), neboť vyčerpala všechny zákonné prostředky k ochraně svého práva.

V.

Posouzení opodstatněnosti ústavní stížnosti

10. Ústavní soud posoudil obsah ústavní stížnosti, a dospěl k závěru, že jde o návrh zjevně neopodstatněný.

11. Ústavní soud je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy), který stojí mimo soustavu soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy), a vzhledem k tomu jej nelze, vykonává-li svoji pravomoc tak, že podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, považovat za další, „superrevizní“ instanci v systému obecné justice, oprávněnou svým vlastním rozhodováním (nepřímo) nahrazovat rozhodování obecných soudů; jeho úkolem je „toliko“ přezkum ústavnosti soudních rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo. Vzhledem k tomu nutno vycházet z pravidla, že výklad „podústavního“ práva a jeho aplikace na jednotlivý případ je v zásadě věcí obecných soudů a o zásahu Ústavního soudu do jejich rozhodovací činnosti lze uvažovat za situace, kdy je jejich rozhodování stíženo vadami, které mají za následek porušení ústavnosti (tzv. kvalifikované vady). Takové vady Ústavní soud v napadených rozhodnutích neshledal.

12. Stěžovatelka spatřuje porušení svých základních práv v tom, že předseda správního úřadu v rozhodnutí o rozkladu částečně upravil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že doplnil upřesňující text vymezující správní delikt, jehož se stěžovatelka dopustila. Tento nedostatek nenapravit ani krajský soud, ačkoli toto pochybení konstatoval (sub 4). Podle stěžovatelky měl proto nápravu zjednat Nejvyšší správní soud, což se však nestalo, a proto zaměřuje své námitky právě proti jeho rozsudku.

13. Stěžovatelka uvedla, že nikdy netvrdila, že by jí doplněním výroků rozhodnutí byla způsobena újma na jejích právech, a ani věcně nikdy nezpochybňovala konkretizaci

výroků. Své námitky předestřené v ústavní stížnosti zakládá stěžovatelka výlučně na tom, že předseda správního úřadu svým rozhodnutím porušil správní řád, neboť postupoval odlišně, než předpokládá jeho § 152 odst. 5.

14. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že právo na soudní a jinou právní ochranu, garantované čl. 36 odst. 1 Listiny, obdobně jako jiná ústavně zaručená práva, jichž se stěžovatelka dovolává, nelze vykládat tak, že by pokrývalo veškeré případy porušení kogentních procesních ustanovení v objektivní poloze, tedy že samotné porušení procesních pravidel stanovených procesními právními předpisy vždy musí samo o sobě znamenat porušení tohoto základního práva. V případě subjektivního práva na soudní a jinou právní ochranu je totiž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobilé přivodit pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé.

15. Existence procesních pravidel (zde obsažených ve správním řádu) není samoučelná. Jejich posláním je zajistit řádný výkon veřejné správy v souladu s právním řádem České republiky právně upraveným postupem, ve kterém se rozhoduje o založení, změně nebo zrušení práv nebo povinností jmenovitě určených fyzických či právnických osob, nebo se v něm existence takových práv nebo povinností deklaruje. Tato skutečnost se musí nutně odrážet také v rovině základních práv a svobod, v posuzovaném případě v respektování práva na soudní a jinou právní ochranu formou přezkumu zákonnosti rozhodnutí orgánu veřejné správy podle čl. 36 odst. 2 Listiny, byť porušení tohoto ustanovení stěžovatelka výslovně nenamítá (sub 7). Teprve takové porušení procesních pravidel stanovených správním řádem, které by např. stěžovatelce znemožnilo provedení procesního úkonu, a tím ji znevýhodnilo oproti jiným účastníkům řízení, nebo by jí reálně (nikoli pouze formálně) zkrátilo na jejích právech, mohlo být zásahem do jejího subjektivního práva na soudní ochranu [srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2003 sp. zn. I. ÚS 148/02 (U 19/31 SbNU 327)]. V posuzované věci by však vyhovění ústavní stížnosti stěžovatelky mělo za následek pouze to, že by správní soudy zrušily rozhodnutí předsedy správního úřadu, který by následně věcně rozhodl tak, jak již jednou rozhodl. Po věcné stránce by přitom jeho rozhodnutí plně obstálo, jak vyplývá z rozsudků krajského soudu a Nejvyššího správního soudu.

16. Za těchto okolností Ústavní soud uzavírá, že postupem předsedy správního úřadu, ani jeho následnou aprobační napadenými rozhodnutími správních soudů, nedošlo v konkrétní posuzované věci k porušení ústavně zaručených základních práv stěžovatelky.

17. Na základě výše uvedeného Ústavní soud mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků řízení ústavní stížnost podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu odmítl jako návrh zjevně neopodstatněný.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 20. června 2017

Jan Filip v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jitka Štíhová